

OPINIONS

Nº 159 - any 2023

El déu Kairós

Ben segur heu sentit a parlar del déu Chronos com a déu regidor del temps a l'antiga Grècia, però, el déu Kairós, ¿sabeu qui era?

Kairós era un déu menor de la mitologia grega, representat físicament com un ésser petit amb ales als peus que l'ajudaven a desplaçar-se a gran velocitat, però que, se'l podia atrapar per la llarguíssima cua de cabell que ocupava un bocí de la seva calvície i que sobrepassava la seva estatura. Un déu que representava, la qualitat d'un esdeveniment, encara que només fos fugaç, però que, podia alterar la monotonia i el destí de les persones.

Chronos (que traduït del grec vol dir temps), al contrari que Kairós, era el déu que solament calculava la durada dels esdeveniments tant del passat com del present, sense parar atenció en la qualitat dels mateixos.

¿Qui no ha sentit a dir o no ha llegit frases com? “No perdis el temps”. “El temps no espera ningú”. “El temps és or, no el malgastis”. “El temps que es perd no torna mai més”, i tantes altres... Normalment, percebem el temps com un element que mesura l'ordre dels esdeveniments i que flueix des del passat cap el futur sense amoïnar-nos gaire. La realitat, però, és que acaba sent un tirà que, a poc a poc ens afebleix i ens va fent els seus esclaus.

La major part de nosaltres tenim el dia a dia atapeït de compromisos professionals o privats que formen part de la nostra feina i de les nostres responsabilitats. Ara bé, aquest atapeïment que ens obliga a una hiperactivitat ¿pot arribar a privar-nos de gaudir de la qualitat d'aquells moments que es poden presentar i que, si no estem atents, passen de llarg, arrossegats per la voràgine del déu Chronos?

La pregunta és: ¿has experimentat moments de qualitat en el passat?

Moments que formen part dels records i que generen emocions i un xic de nostàlgia, en mirar fotografies, un vídeo, llegir una carta, sentir una olor, o escoltar una cançó... moments que mai s'oblidaran perquè ens varen fer vibrar fins al moll de l'os.

Uns records, però que, com diu l'escriptora nord-americana Bàrbara Kingsolver (1955) “és *sorprenent com poden anar transformant-se en la nostra imaginació a mesura que passa el temps*”. Records que, segons les circumstàncies del moment en què els evoquem, tenim tendència a maximitzar-los o traure'n rellevància, de com varen succeir realment.

Així i tot, tant se val si els nostres records són reals, ficticis, fugaços, duradors, han estat de qualitat o a l'inrevés. La qüestió és haver-ne atresorat de bons, perquè són molt valuosos per amainar desassossecs i enfrontar situacions emocionals dificultoses que es poden presentar.

Dels records d'haver estat tractats amb menys preu, a causa de gelosies, enveges, després o altres motius... millor oblidar-los i soterrar l'aversion que encara ens produeix els seus responsables.

¿I en l'actualitat? ¿Gaudeixes de moments en què les emocions omplen el teu esperit d'una joia immensa equiparable a la felicitat i que, encara que siguin fugaços, són intensos, de qualitat i que fan et sentis viu, valent, ple de força i capaç de qualsevol cosa perquè saps que, en tot, ets correspost?

Si la resposta és afirmativa, considera't afortunat o afortunada. Si arribes a la conclusió que les obligacions i les devocions, han fet o fan que no puguis fruit de la qualitat de certs moments i del plaer que causa l'entrega de dos cossos, en satisfer les ànsies produïdes per un desig comú; potser faries bé replantejant-te si hi ha alguna cosa que has de canviar o millorar. Pel que sabem de vida terrenal només n'hi ha una i potser val la pena viure-la amb intensitat i amb qualitat.

Cloenda

Ja és aquí Nadal i, a tocar, un Nou Any. Festes que m'ocasions melangia en recordar altres temps on la il·lusió dels infants de "fer cagar el tió", el Pare Noel, els Reis i la taula era voltada de persones estimades que, plegats, fruïem de la qualitat del moment.

Els temps canvien i, malgrat la canalla en el moment de seure a taula, continuen il·lusionats pensant que els seus desitjos seran satisfets; els joves, pendents d'uns petits artefactes, no participen en les converses en què cadascú diu la seva. No s'adonen que estan perdent moments familiars de qualitat, que no tornaran mai més.

Vivim temps convulsos. Els qui manen arreu, menteixen o no s'aclareixen. Plens d'egoisme i narcisisme, només miren de satisfer les seves ànsies de poder i els seus insaciabls "egos". No els importa gens si per assolir-los han de devastar hospitals i fins i tot pobles sencers amb els seus habitants.

Essent testimonis indirectes de tants desastres, deshumanització i crueltat, que sotmet a les persones a la falta del més bàsic i que veuen que els esforços de tot una vida han quedat destruïts sense cap esperança de futur, faríem bé en adonar-nos com en som d'afortunats en tenir un plat a taula, gaudir de la companyia de familiars, amics i, disposar d'un lloc on reposar.

Un desig personal

A banda de voler què s'acabi aquest mal són de destrucció i desitjar que al món hi hagi pau i germanor; per a tots els que em llegiu, us desitjo el que diu la cançó: "*Salud, dinero y amor*". Que oblideu per sempre a qui us ha fet mal, us ha manipulat o us ha utilitzat. Que creieu que, amb el vostre sacrifici i esforç podeu arribar a assolir allò que tant desitgeu. Que tanqueu les portes que no porten enlloc i que supereu les vostres pors i els vostres complexos. Però, per damunt de tot, desitjo que tingueu uns braços on refugiar-vos quan el vostre esperit estigui malmès per algun incident que no esperàveu o alguna emoció negativa que us supera.

Als que sí que us conec i he conviscut amb vosaltres tants anys, però que, circumstàncies fan que no pugui transmetre-us els meus bons desitjos personalment. Rebeu amb gran estima el meu record, i, encara que només sigui de manera virtual, una abraçada, molt, molt estreta.

¡Bon Nadal i que durant el 2024 es compleixin tots els vostres somnis!

Maria Mercè Usón